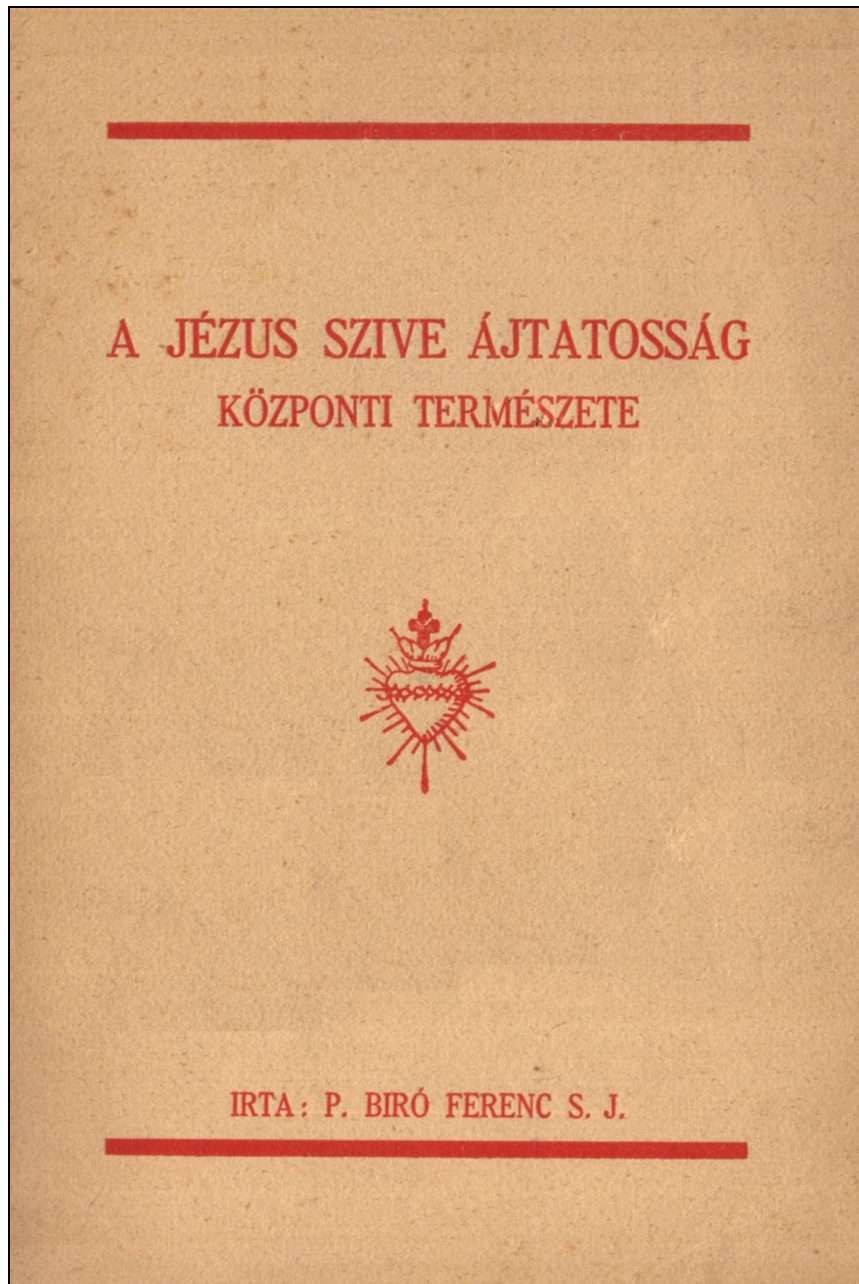

Bíró Ferenc

A Jézus Szíve ájtatosság központi természete

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bíró Ferenc S. J.
A Jézus Szíve ájtatosság központi természete

152/1932.
Imprimi potest.
Budapestini, die 26. Nov. 1932.
Franciscus Zsíros S. J.

Nihil obstat.
Dr. Julius Czapik
censor dioecesanus.

Nr. 180.
Imprimatur.
Strigonii, die 17. Januarii 1933.
Dr. Julius Machovich
vic. gen.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 1933-ban jelent meg a Jézus Szíve Szövetség kiadásában. Az elektronikus kiadás a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
A Jézus Szíve tisztelet fejlődése	4
Még nem fejezte be hivatását.....	4
Mi a célja ennek az írásnak? – A tétel	4
Kell mindenféle más ájtatosság is.....	4
A tétel bizonyítása.....	5
1. Mi a Jézus Szíve kultusz teljes tárgya?.....	5
2. Milyen viszonyban van a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletével?	5
3. A Jézus Szíve tisztelet és a főparancs	7
4. A keresztény élet központisége és a Jézus Szíve tisztelet.....	7
5. Más ájtatosságok csak utak Jézushoz	13
6. A nagy kegyelmek, ígéretek	13
7. Jézus Szíve kultusz a nagy világmentő eszköz.....	14
Összegezés, végső következtetések	16

A Jézus Szíve tisztelet fejlődése

Voltak idők, amikor buzgó férfiak börtönbe kerültek a Jézus Szíve tisztelet miatt. De az Úr beváltotta ígését, amelyet Alacoque Szent Margitnak tett, hogy: „*uralkodni fogok ellenségeim minden agyarkodása ellenére.*”

Ma már az egyetemes Egyháznak az utolsó pápák által annyira felkarolt és ajánlott egyik fő áhítatgyakorlata a Jézus Szíve kultusz lett.

Ma már a havi első pénteken és vasárnapokon templomaink a sátoros ünnepek tömeglátogatottságának képét mutatják. Annyi a gyónó és áldozó, mintha húsvéti időszak volna.

Ma már világesemény a Jézus Szíve kultusz.

Valóban és kétségbevonhatatlanul magán viseli az isteni eredet bélyegét, mert semmi kezdetből, semmitmondó eszközökkel óriás ellentmondás és küzdelem legyőzésével elfogadta Róma és az egész Egyház s maguk a pápák váltak annak apostoláivá.

A jó és rengeteg jó termése is a Jézus Szíve tisztelet fájának kézzelfogható bizonyíték az evangélium kritériuma (ismérve) szerint magának a fának isteni eredete mellett.

Még nem fejezte be hivatását

Mindezen örvendetes jelenségek és eredmények azonban, – szerény véleményem szerint, – távolról sem merítik ki azt a missziót, hivatást, azt a rendeltetést, amely a Jézus Szíve kultusz sajátja és távolról sem emelték még a Jézus Szíve kultuszát *ama helyre*, amelyet a Gondviselés akaratából az Egyház és a katolikus világ életében annak el kell foglalnia.

Mi a célja ennek az írásnak? – A tétel

Jelen felszólalásomnak éppen az a célja, hogy világosságot derítsek arra az igazságra, hogy a Jézus Szíve kultusz úgy tárgyánál fogva, mint a pápák tanításánál fogva s egyébként is, – minden ájtatosság *felett álló ájtatosság*, sőt minden egyéb ájtatosság *célja*, azért *központi ájtatosság*. Azután, hogy ez az ájtatosság az, amelyben *egyedül* van reménye a társadalomnak és az Egyháznak a jelen katasztrofális bajokból való megmenekülésre.

Mielőtt ezen állítások komoly és nem retorikai bizonyításába kezdenék, le kell szögezmem a következőt.

Kell mindenféle más ájtatosság is

Nem szabad mondanom, eszembe sem jut mondani, – különben eretnek volnék, – hogy helye nincs, hivatása nincs, nem szükséges, nem kell minden más ájtatosság is az Egyházban. Ellenkezőleg állítom, hogy helye van, hivatása van, szükséges, kell minden egyéb ájtatosság is, amelyet az Egyház helybenhagy, dicsér, ajánl, gyakoroltat. De ugyanakkor mégis állítani kell, hogy minden egyéb ájtatosság csak út, eszköz az Úr Jézushoz, amint még a Szűz Mária ájtatosságról is mondja az Egyház, hogy *per Mariam ad Jesum*. Ámde az dogma: „*Cor Jesu, rex et centrum omnium cordium, Jézus Szíve, minden szív királya és középpontja.*”

Érdekes megfigyelni Alacoque Szent Margit életében, hogy az Úr maga Szűz Mária gyöngéd tiszteletének gyakorlatával neveltette fel a Szent Szív kiválasztottját odáig, hogy Jézus Szíve méltó apostolává váljék.

Azután maga a Jézustársasága is, amikor annyira dolgozik a Jézus Szíve kultusz területén, mégsem enged a Mária-tiszteletből, a kongregációkból s egyéb ájtatosságokból.

Mindamellettt úgy van és nincs és nem is lehet a dolgok tárgyi rendje szerint másképpen, minthogy a Jézus Szíve ájtatosság nem út és eszköz Jézushoz, hanem már *Jézusnál való levés, tartózkodás, élés*. Miért? Mert ezen kultusz tárgyi és formai oka az Istenember, Jézus Krisztus szentséges, isten-emberi személyisége maga. „Jézus Szíve, minden szív királya és középpontja.”

A tétel bizonyítása

1. Mi a Jézus Szíve kultusz teljes tárgya?

Lássuk a részletes bizonyítást.

1. A Jézus Szíve tisztelet sajátos és teljes tárgya (Obiectum proprium et adaequatum) az Istenember *belső érzelmi, kedélyi, értelmi s akaratbeli* működésének összessége, a szeretet erényétől ihletve és lángalobbantva, az ő testi szívével együtt. Tehát az Úr Jézusnak egész erkölcsi élete, karaktere: az ún. „*Cor ethicum*”-ja, szóval az, ami az Úr Jézusban a legnagyobb, a legkiválóbb, vagyis az egész Úr Jézus bévülről tekintve, – ez a Jézus Szíve kultusz sajátos és teljes tárgya. Ámde ezen tárgynál nagyobb nincs, nem létezik. Ez igaz, teljesen igaz.

Akkor ebből az is következik, hogy a Szent Szív tiszteletnél sincs nagyobb, nem is létezik.

2. Milyen viszonyban van a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletével?

2. Hát a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete nem nagyobb-e, nem több-e?

A következő négy okból állítani kell, hogy nem.

Először is, ha a legméltóságosabb Oltáriszentségnek *tartalmát* tekintjük, az maga az Úr Jézus Krisztus az ő istenségével és emberségével, testével és lelkével együtt. Tehát ott van az Úr Jézus Szíve is. Ott van az ő „*Cor ethicum*”-ja mindazzal, amit az jelent. Jelenti pedig, amint láttuk, az Úr Jézus egész *belső, isten-emberi, erkölcsi szentséges valóságát, főleg az ő szeretetét*. A legméltóságosabb Oltáriszentséget is előszeretettel a „Szeretet szentségének” szoktuk hívni. Következésképpen a legméltóságosabb Oltáriszentség és a Jézus Szíve között tárgyi nézőpontból alig van különbség.

Másodszor, ha a legméltóságosabb Oltáriszentség és a Jézus Szíve tisztelet gyakorlatait, azaz a kultuszt magát tekintjük, úgy a kettő ugyanaz. Magában a szentáldozásban is az Úr szentséges Szívét vesszük magunkhoz. Sőt a szentáldozás, még a gyakori és a napontai is a Jézus Szíve kultusz legkiválóbb gyakorlata. A Jézus Szíve tiszteletben ugyanis a kiengesztelő szeretet gyakorlata s maga a Jézus Szíve ünnepe is az Úr egyenes akaratából *éppen a legméltóságosabb Oltáriszentség ellen elkövetett bűnök jóvátételére irányul*. A szentáldozás maga is a szerető kiengesztelés jegyében történik az Úr Szíve tiszteletére. Az Úr Jézus ugyanis 1675-ben az Úrnapi nyolcadának vasárnapján így rendelkezik Alacoque Szent Margit által:

„Nézd e Szívet, mely annyira szerette az embereket, hogy nem kímélt semmit sem, teljesen kimerítette és fölemésztette magát, csak hogy kimutassa szeretetét. Viszonzásul mindezekért csak hálátlanságot tapasztalt az emberek legnagyobb részétől mindama tiszteletlenségben és szentségtörésekben, ama hidegségben és megvetésben, amelyben *engem*

a szeretet e szentségében bántanak. De legjobban fáj az, hogy még a nekem szentelt szívek is ezt teszik. Azért azt kívánom tőled, hogy az Úrnap nyolcada után következő első péntek Szívem tiszteletére szentelt ünnep legyen; *híveim e napon a szentáldozáshoz járuljanak, ünnepélyes megkövetéssel engeszteljék meg Szívemet és tegyék jóvá ama bántalmakat, melyekkel illetik Szívemet, mikor az a legméltóságosabb Oltáriszentségben oltáraitokon ki van téve.* És ígérem neked, hogy Szívem meg fog nyílni, isteni szeretetének áldásait bőségesen kiárasztja majd mindazokra, akik neki e tiszteletet megadják, s azon lesznek, hogy másokat is hasonló tiszteletre indítsanak.”

Íme, az Úr Jézus maga magyarázza meg, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség s annak tisztelete, és a Jézus Szíve s annak tisztelete, nemcsak a legszorosabb kapcsolatban van, hanem a kettő egybeesik. Tehát a két kultusz tárgyi, főleg indítóokosági nézőpontból egynek mondható.¹

Harmadszor, ha az okot nézzük, amely a legméltóságosabb Oltáriszentséget létre hozta, azt kell állítanunk, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség *szerezése* az Úr Jézus Szíve *végtelen szeretetének következménye*, sőt a legméltóságosabb Oltáriszentségben adja nekünk az Úr az ő Szívének végtelen szeretetét. Ha pedig azt vizsgáljuk, hogy mi a célja, mit kíván a legméltóságosabb Oltáriszentséggel az Úr Jézus elérni, élő hittel azt kell mondanunk, hogy végsősorban a tökéletes Isten és felebaráti szeretetet akarja ezen szentség vételével a hívekben megtartani, kifejleszteni és tökéletessé tenni. Ámde nem ugyanazt óhajtja-e az Úr az ő Szívét kiengesztelő szeretetgyakorlataival is elérni?

Negyedszer. – A legméltóságosabb Oltáriszentség igazi tiszteletének is *a lelke, a mozgató ereje, a lendítője*, – mert a „Szeretet szentsége”, kell, hogy a *szeretet* legyen. Ámde a történelem tanúsága szerint a protestantizmus és a janzenizmus éppen ezt a szeretetet vagy megsemmisítette, vagy meghamisította az Oltáriszentséggel szemben. Az Úr pedig ezen bűnös állapot megszüntetése végett is hozta be az ő Egyházába szentséges Szíve kultuszát. Ez bizonyos az Úrnak imént idézett és Alacoque Szent Margithoz intézett szavaiból. – Ugyanazt bizonyítja az a körülmény is, hogy az Úr Szíve az ő tisztelőitől a gyakori szentáldozást mint a legbensőbb kiengesztelő szeretet gyakorlatát óhajtja a janzenisták túlszigorúságával szemben, amely éppen a szeretetet öli ki a lelkekből. Ezt célozzák az elsőpénteki szentáldozások s a nagyígéret ajánlása. – Végül tudjuk a történelemből azt is, hogy főleg a Jézus Szíve tisztelők buzgólkodtak *a gyakori és naponkinti szentáldozás gyakorlata* mellett, amelyet azután X. Pius pápa 1905. dec. 20-án kiadott előírásával szentesített is.

Ezen négy ok alapján tehát „nem szokatlanul” állítani kell, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség és a Jézus Szíve tisztelete alig térnek el egymástól. Egyik a másikat inkább kiegészíti, egyik a másikat táplálja s a híveket az Úr Jézus isten-emberi személye iránti imádásban, szeretetben és követésben minden más gyakorlatnál hatékonyabban előbbreviszi.

Mindebből azután az is következik, hogy amint a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretetkultusza nyilvánvalóan *központi* ájtatosság, úgy a Jézus Szíve szeretetkultusza is. A mondottak után ez annál világosabb, minthogy egyik kultusz a másikban benne van s helyesen felfogva a kettő egymástól elválaszthatatlan, aminthogy valóban az Úr Jézus szentséges Szíve jelen van a legméltóságosabb Oltáriszentségben s az Oltáriszentség ellen elkövetett bűnöket a Jézus Szíve tiszteletére végzett engesztelő áldozásokkal szoktuk főképpen jóvátenni.

¹ Azt kell állítani hittudományi nézőpontból, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszának közvetlen tárgya az Úr Jézus teste és közvetve az egész Krisztus. A Szív kultusz tárgya pedig Jézus Szíve és az ő belső, erkölcsi valósága. Mindkét kultusznak azonban az indító oka az Úr Jézus végtelen szeretete, amely viszont szeretetre hív fel minket, azzal a különbséggel, hogy a Jézus Szíve tiszteletben inkább a kiengesztelő szeretet domborodik ki, amellyel a legméltóságosabb Oltáriszentségben megsértett Jézus Szívének teszünk eleget.

3. A Jézus Szíve tisztelet és a főparancs

3 Újabb okot hozunk fel tételünk bizonyítására. Ismerjük a következő isteni igazságokat: hogy

- a) *a főparancs* az Isten és a felebaráti tökéletes szeretet gyakorlását követeli; hogy
- b) „a parancsolat *végcélja* pedig a tiszta szívből, a jó lelkiismeretből, a tettetés nélküli hitből származó szeretet.” (1Tim 1,5) továbbá hogy
- c) a keresztény tökéletesség, életszentség a *tökéletes szeretet bírásában és gyakorlásában* áll.

Ámde a Jézus Szíve tisztelet úgy tárgyi, mint formai oka a végtelen szeretet Isten és a felebarát iránt. Ezen tisztelet tevékenysége pedig az állandó szeretet gyakorlatából áll. Tehát nem létezhetik más egyéb eszköz és mód jobb, alkalmasabb, kiválóbb, amely a hívekben felébressze, sőt állandó lángolásban tartsa az isteni és a felebaráti szeretetet s így őket tökéletességre, életszentségre emelje, mint éppen a Jézus Szíve kultusz. Azért hittani alapon és teljes igazsággal írja Alacoque Szent Margit Mária, hogy ezen ájtatosság gyakorlata által „*a lanyha lelkek hamar buzgókká, a buzgók pedig tökéletesekké lesznek.*”

4. A keresztény élet központisága és a Jézus Szíve tisztelet

4. Abban nincs kétség, hogy a keresztény élet középpontjában Jézus Krisztusnak kell állnia. A kereszténység „Christocentrikus,” azaz az igazi keresztény élet Krisztus bensőséges ismeretében és követésében merül ki. Az apostolok írásai és a Szentatyák tanításai szerint a keresztény élet *eszményképe* az, hogy a keresztényekben *kialakuljon, kifejezésre jusson Krisztus* és legyen minden keresztény külsőleg és belsőleg „*alter Christus,*” *Krisztus képmása*. Ez a lelki kialakulás azonban csakis úgy történhetik meg, ha a hívő előtt, amennyire csak lehetséges Isten szent kegyelmével, *állandóan Krisztus személyisége áll*. Őt nézi állandóan, őt utánozza állandóan az ő élete külső megnyilatkozásaiban és azontúl – ami a legfontosabb! – az ő belső lelki életének fonséges erényvilágában, amint Szent Pál mondja: „*Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Jézus Krisztusban megvolt.*” (Fil 2,5)

Már most az Úr Jézus Krisztus *tökéletes teljességében, egész történelmi igaz mivoltában* alig gondolható el másképpen, mint ahogyan azt a Jézus Szíve ájtatosság állítja a szemek elé. Ezt a beállítást maga az Úr Jézus is tanítja, amikor magára mutatva felszólít: „*Tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos szívű.*” (Mt 11,29)

Veszélyes egyoldalúság kikerülése végett mondtam, hogy a lelkek elé kell állítani a teljes, egész történelmi Krisztust, azaz nemcsak életének egyes részleteit, nemcsak az ő külső cselekedeteit, hanem egész életének és egyes külső cselekedeteinek, tanításának rugóit, indítóokait, érzületét: gondolatát, vágyát, akaratát, tervét, alázatosságát, engedelmességét, türelmét, szeretetét, szóval a belső Isten-embert, az ő jellemét.

Az Úr Jézus életét az ő Szívéből értjük meg

a) Az ő 30 éves elrejtett élete mély titkaiban és az Úr Szíve

a) Hogy mennyire igaz ez, a tapasztalat mutatja. Ott van például az Úr Jézus 30 éves elrejtett élete. Úgy az asktétikus irodalomban, mint a prédikációkban mily kevés méltatásban részesül ez a hosszú élet! Pedig ez az élet az emberiség *legdrágább kincse*, ez az ő főiskolája, legnagyobb példája, legédesebb vigasztalása, legerősebb lendítő kereke, minden egyéni, családi, társadalmi, állami életnek egyetlen, igaz alapja. Nem használt volna nekünk az Úr 3 éves nyilvános élete, tanítása, ha 30 éven át magasztos némaságával, de megható és megrendítő példájával belénk nem verte volna, hogy *hogyan* kell az ő tanítását a hétköznapi,

egyszerű, szürke életben *gyakorlativá* tenni, valóságra váltani. Erről bizony vajmi keveset hallunk, olvasunk, elmélkedünk manapság a mi magános, a családi, a társadalmi, az állami életünk felbecsülhetetlen nagy kárára!

A falusi, kisvárosi élet

Csak néhány gondolatot közlök erről az életről.

Az édes Jézus *falun* lakik 30 évig egy sorban és egy sorsban a néppel. Lakása, táplálkozása, életmódja, munkája olyan, mint a többieké. Íme, az egyszerű, feltűnés nélküli, szürke, hétköznapi, egyhangú élet *nagy és szent*, sőt a *legnagyobb és legszentebb élet is lehet!* Nem kell semmi szenzáció, semmi rendkívüliség, semmi csodálatos az igazi szent élethez. Mily vigasztalás ez! Látja az Úr a jövő idő papjainak az életét a falvakban, kis városokban; látja az emberiség 99 %-át ilyen hétköznapi életben s oktatja, vigasztalja, emeli, lendíti őket a minden állapotban elérhető boldog, szent életre.

A fizikai munka

Fizikai munkát végez. Az is a legegyszerűbb. Az ács mesterséghez ugyan nem kell kiválóság, abban senki még történelmi nevezetességre nem tett szert. Ámde az emberiség 3/4 része ilyen munkás. Az ő korában rabszolgák voltak s bizony most is igen-igen sokan fehér rabszolgák. Mennyire fölemeli ez a példa az emberiséget! Hogyan vigasztalja, nemesíti, hogy kibékít mindenkit a sorsával és embertársaival szemben! Hogy parancsolja az Úr az egymás iránti tiszteletet, megbecsülést, szeretetet! Lám, *minden* munka tisztességes, érdemszerző, üdvözítő most már! *Minden* munka jutalomra méltó! *Minden* munka mily szükséges is, hogy békében éljen az egész társadalom! Egyik társadalmi osztály a másikat kiegészíti, egyik a másokra rászorul! Egyik a másik nélkül elpusztul! Mily fontos tanítások ezek a jelenben is! Az osztályharcot szinte gyökerében fojtja meg. S a végtelen Intelligencia éli ezt az életet! Hogy kioktatja a minden idők intelligenciáját az ő igazi szociális hivatására. Szálljanak le az egyszerűekhez, azokat gondozzák, műveljék, emeljék, tiszteljék, megbecsüljék, értékeljék, megfelelő szociális helyzetbe juttassák! – mert ezt megtevé saját létük alapját erősítik, saját *fennmaradásukat* a legnagyobb mértékben biztosítják s a társadalmi *szolidaritás* alapján örök békét és megelégedést teremthetnek,

A nő és a gyermek értékelése

Az Úr mellett látjuk a *nőt*, az *anyát*, sőt őt magát, mint *gyermeket*. Mint tanítja a *mai* pogány felfogással szemben is, *mi a nő értéke és a gyermeké!* Mi a nő fenséges hivatása az ő országában és a gyermeké. Mily meghatóan állítja a lelkek elé, hogy a nő és a gyermek értékelésétől függ az emberiség sorsa! Az ő példája szerint a mai korban sem képezheti vita tárgyát, hogy mi a nő helyzete az emberiség életében. Nem lehet más, mint Szűz Máriáé volt. Ez alól csak *ritka kivétel* más női hivatás. Ha ez a más női hivatás *általánossá* válik, bosszút áll az emberiségen a természet törvénye és Krisztus megsértett akarata.

A család

Az Úr 30 éven át a *családban* él. Nyilvános életére csak 3 év marad. A Megváltó életének egész súlyát a család berendezkedésére, megszentelésére és megdicsőítésére fordítja. Ebből sarjadzik ki országának, az Egyháznak, a mennyországnak, a társadalomnak s államnak minden reménye. Sajnos, a pokol is, a börtönök is, az akasztófák is abból szedik áldozataikat! Valóban, amilyen a család, olyan minden. Az antik világban pogányság volt, mert nem volt családi élet. Mostanság is ránk szakadt a modern pogányság kihímezett gyalázatosságaival, mert lezüllött a családi élet. 1923-ban tartották meg a keresztényszocialisták nemzetközi kongresszusukat Antwerpenben. Tanácskozásaik közben rájöttek arra, hogy nem tudtak

eleddig keresztül törni, mert egyesületeikben neveltek ugyan kiváló agitátorokat és agitátor-nőket, de nem neveltek *kiváló családatyákat és anyákat*. A papok pedig igen elhanyagolták a *családok pasztorálását*. Hiábavaló minden *egyesületi élet*, ha a család nem képezi munkálkodásaik középpontját; mert elvégre is a jó család képezi minden jónak a forrását.

Az Úr tehát 30 éven át lefekteti elrejtett életében a *messze századok családi, társadalmi, állami életének az alappilléreit*. Minden az emberiséget igazán boldogító civilizációnak, kultúrának eredete egyedül itt van, ebben az elrejtett életben.

A földi paradicsom

Írhatnék még többet.

Szólhatnék arról is, hogy az *elveszett paradicsomot* kereső, meggyötört emberiségnek minden enyhet, vigaszt, örömet jelentő illatos virágai a názáreti család bájos otthonában, ékes kertjében, munkás műhelyében nyílnak. A család nélküli árva sorsa megsiratásra méltó. Elárvult az emberiség, mert nincs édesapja, édesanyja, lezüllött a családja. Nincs is boldogsága. – Meg kellene mutatnom azt is, hogy ez a 30 éves, külsőleg oly egyhangú és sivár életben hogyan áradozik az Úr gyermeki Szívéből az ő melengető és édesítő szeretetével a boldogság, a fölemelő öröm, édes vigadozás s hogyan lesz a názáreti szegény család földi paradicsommá. Ó, mily boldog volt ott együtt az a három szív! A legboldogabbak voltak. Földi paradicsomban éltek a szeretet, Jézus Szíve aranyos napsütésében.

Az egyén szociális kezelése az egyesületi életben

Ez az elrejtett élet arra is figyelmeztet minket, hogy habár igen-igen és elengedhetetlenül kell, szükséges a *különböző egyesületi élet*, mindamelllett a *legkényesebb szív legfinomabb* tapintatosságával kell azt kezelnünk, mint ahogy a hímporos virágokkal és lepkékkel szoktunk bánni, nehogy a legnagyobb károkat okozzuk még akkor is, amikor a legjobbakat célozzuk. Ne emeljük ki ti. a családból az egyént, hanem abba még *jobban beleillesszük*. Egyáltalában ne neveljünk soha *egyént* és *embereket*, hanem *csakis szociális viszonylatban* gyermekeket, hogy még jobban odafűzzük őket az édesatyához, anyához. Ne kezeljünk *férfiakat* és *nőket*, hanem *csakis családapákat* és *anyákat*, vagy akik azokká lesznek. A názáreti hajlék bájos érzületével képezzük a *hivatalnokok*, a *munkások* szívét édesatyák, anyák, gyermekek szívévé. Aki erre nem ügyel, mégha a legjobbat is akarja, végső elemzésben aláássa a természet és a kegyelem rendjét, a családot. *Atomizálja* az emberiséget. A nemesítő családi érzület helyett nagyra nő a nemi ösztön. Utálatos lesz a családi élet, mert igen „érdekes és kedves” az egyesületi és klubélet, amelyben azonban a házi erények virágai nem nyiladoznak. Ezek nélkül azután a világ „gonoszságban fetreng.” Az ellenfél egyesületi élete épp ezt célozza. Ez pedig csak „szőke fenevadakat” tud nevelni. Vigyázzunk, hogy akaratlanul is ne játsszuk át nekik az embereket.

És így tovább ... és így tovább.

Ugyan miért nem bányászunk ezen boldogságos élet tárnáiból mindig többet és többet, miért nem öntjük ezen isteni kincseket embertársaink lelkébe át? Talán éppen azért nem, mert még nem hatoltunk eléggé be az Úr Szívének belső, csodálatos világába. Igaz?

b) Jézus nyilvános élete és az ő Szíve

Amint az ész nem érti meg az Úr betlehemi jászolát, ácsműhelyét, elrejtett 30 éves életét, hasonlóképpen rejtély előtte az ő nyilvános élete is, különösen az ő szenvedése, keresztsje, csúfos halála. Krisztus Szent Pál tanítása szerint a zsidóknak botrány, a görögöknek ostobaság. De akiknek szíve felvilágosított szemmel bír, azok ugyancsak Szent Pál tanítása szerint képesek behatolni az Úr életének belső titkaiba, Szívének bensőséges ismeretébe,

azok tudnak hinni az ő szeretetében (Szent János levele) s azok részére az Úr bölcsesség, üdvösség, erősség lesz.

Figyeljük csak meg az Urat ezen nézőpontból az ő nyilvános életében is!

Kikkel foglalkozott legtöbbit?

Ugyan miért van az, hogy az Úr 3 éves működése alatt az evangélisták előadása szerint körülbelül csak 15 esetben foglalkozott egyenesen a nőekkel, vagy említik, hogy a nők szolgáltak neki az ő apostoli útjain? Miért van az, hogy ő csak 20 esetben érintkezik az akkori pogány, vagy zsidó értelmiséggel? És körülbelül csak 22 esetben látjuk őt egyes családokban dolgozva? A többi időt mind az egyszerű *nép*, a *tömegek* testi és lelki gondozására, szóval a *tömeg pasztorációjára* fordítja. Ugyan miért van az, hogy az Úr az előkelő és művelt Judeában körülbelül csak 1/2 évig próbálkozik és dolgozik. Jeruzsálemben csak bizonyos alkalmakkor jelenik meg. Legtöbb idejét pedig az elhagyott, a műveletlen, még a zsidóktól is lenézett és megvetett Galileában, a durva nép között tölti el. A számító ész az ellenkezőjét javallta volna az Úrnak.

Hát miért cselekszik az Úr ellene?

Ő maga mondja el, hogy miért; „Fölemelvén Jézus szemeit és látván, hogy igen nagy sokaság jön hozzája, *könyörüle rajtuk, és elfogadá őket, mert úgy valának, mint a juhok, melyeknek nincs pásztoruk.*” (Mt 14,13–23; Mk 6,33–46; Lk 9,11–17; Jn 6,2–15)

Igen, a nemes szív szeretete természetesen odasiet, ahol a szükség a legnagyobb!²

Miért Kafarnaum és nem Jeruzsálem „az ő városa?”

Az is érdekes, hogy az ő városa nem Jeruzsálem, a zsidók fővárosa, hanem Kafarnaum, a nagy kereskedő város, amelyet a karavánok útja keletről, Ázsiából nyugat felé a Földközi-tengerhez Rómáig érint. Ezen a területen látjuk az Urat legtöbbször a vegyes, zsidó és pogány tömegek között. Ugyan miért?

Kafarnaum környékén és Galileában volt a nép a legnagyobb veszélyben, hogy elpogányosodik. Azért az Úr, amit nyíltan és példabeszédekben megmondott, azt teszi is, hogy ő nem várja, amíg az elveszett juhok hozzájönnek, hanem inkább ő megy utánuk. Helyről-helyre jár-ke, keresi őket, amíg megtalálja. Ilyen *találékony* is csak a szeretet tud lenni.

De hát nem volt-e Judeában, Jeruzsálemben még nagyobb a lelki nyomor? Tudjuk, hogy rettenetes lelki vakságban gyötrődött a zsidók értelmisége a legnagyobb részében. Miért nem dolgozott náluk? – Dolgozott. Ott kezdte el, ott fáradozott fél éven át. Valahányszor Jeruzsálembé jött később, újra és újra megkísérelte velük, de hasztalanul, *ők a Szentlélek Úristen ellen vétkeztek*, ebben a legborzasztóbb bűnben *megkeményedtek*. Már nem lehetett semmit sem velük elkezdni. Azért ment az Úr másfelé, oda, ahol oly bűnösök vannak, akik a lelki orvost még magukhoz engedik s még hajlandók magukat meggyógyíttatni. Vajon nem a nemes szív egyik tulajdonsága-e, hogy ahol már nem tud segíteni, ott mélységes részvétellel sír, – amint az Úr is tette Jeruzsálem felett, – de azután siet oda, ahol a meddő részvéten kívüli valóságban is segíteni képes!

Ó hányszor kellene nekünk is inkább csak sírnunk bizonyos helyek felett, de munkánkat *jókorán* és *jobban* másfelé kiterjeszteni, nehogy oda is csak akkor érvünk el, amikor az apostaziában már megkeményedett bűnös tömegeken nem segíthetünk!

Ilyesmit az ész nem igen szokott meglátni, hanem csak az Úr Szívét megértő szívek felvilágosított szeme. – És ha ilyenek nincsenek, vagy későn érkeznek, mi lesz akkor? – Hja,

² A Jópásztor Szíve szeretetével meghatóan mutatta évtizedeken át a pasztoráció fejlődésének irányvonalát, de hiába! A választójog kiterjesztése sem fog hatni reánk?

a Gondviselés akkor meg szokta engedni, hogy az elhanyagolt tömegek forradalommal végezzenek velünk, akik nem az Úr Szíve szerint dolgoztunk, hanem inkább „racionizálva.”

A pasztoráció anyagi oldala

Milyen nagy lehet az ember korlátoltsága és egyoldalúsága minden buzgalma és jószándéka mellett is, azt magamon tapasztaltam. 46 éves koromban vettem igazán és komolyan észre, hogy mily szemetszúróan ellentétes az Úr Jézus nyilvános életében a két vonás: Ő, a lényegesen lelki, szellemi, egész valójában természetfeletti Istenember volt, s mégis mennyit bajlakodott az emberek testi nyomorúságaival is! Az írás beszéli el róla, hogy ő egyformán *egyfelől állandóan körüljár és tanít, de másfelől állandóan körüljár és mindenkiel anyagilag is jót tesz*. Akkor vettem komolyan azt is észre, hogy a mi nagy és kis szentjeink is ugyanazt tették. Mind alamizsnás tarisznyával jártak-keltek. S mint a Mester, úgy ők is a jobbjukkal égre mutattak, baljukkal halat és kenyeret osztogattak. – íme, a történelmi egész Krisztus egész Szíve így fogja meg az *egész* embert!

A jótékonyosság nyelvét mindenki megérti. Azért tett annyi jót az Üdvözítő is. Ez annyira igaz, hogy az Egyház ellenségei azért rabolják el vagyonát, hogy ne tegyen jót és az emberiséget magának meg ne nyerje. Csak olyan legyen a szenvedő emberiség előtt, mint amilyen volt a Jerichónál szerencsétlenül járt ember előtt – *a pap és a levita*. Imádkozzák csak a papi zsolozsmát és áldjanak és azután haladjanak el a szegények mellett s hagyják őket az útszélen feküdni. „*Az irgalmas szívű ember az Egyháznak a nagyhatalma.*” (P. M. Meschler Betrachtungen, 381.)

Még egy bájos vonást figyeljünk meg az Úr Jézus Szíve megnyilatkozásaiból! Hányszor nem volt úgy, hogy hatalma egyetlen szavával egyszerre meggyógyíthatta volna az Úr a köréje sereglett betegeket! De ő mégsem ezt választja, hanem odalép mindegyikhez külön-külön, kezével illeti mindegyiket külön-külön. Ó milyen finom, elbájoló tapintata ez az ő gyöngéd szeretetének! Mennyire más ez, mintha mi csak elküldjük az alamizsnát a szegényeknek, vagy adóban fizetjük meg!

A pasztoráció lelki oldala

A jótékonykodásnál megnyilvánuló ezen személyes érintkezéstől elüt az Úr pasztorációjának lelki oldala, az ő tanító és nevelő módszere. Ritkán, nagyon ritkán foglalkozik az Úr egyesekkel, kivéve tizenkét apostolát. Ő állandóan tömegeket mozgat. Idejének legnagyobb részét, testi és lelki erőit a tömegek, a többek szolgálatára összpontosítja. Átfogóan dolgozik. A tömegeből pedig főleg a bűnösöket keresi, kutatja; annyira, hogy emiatt kész rágalmat is elviselni. Sőt kijelenti, hogy ő nem az igazakért jött, hanem a bűnösökért. S miért? Mert a szeretet szomja kielégíthetetlen és a legnagyobb bajban szenvedők után rohan, azokat akarja a kárhozat széléről visszarántani. A szeretetnek több kell, mindenki kell!

Foglalkozott az Úr egyesekkel is, az igaz; de okos szeretettel. Utódokat és megfelelő munkatársakat választott ki és nevelt: 72 tanítványt, 12 apostolt. Figyeljük meg ezen a téren is az ő módszerét!

A pasztoráció és az utód-képzés

A kiválasztásnál mellékes nála a rang, az iskolázottság, vagy a jelenlevő tökéletesség foka, hanem egyesegyedül a testi és lelki *rátermettség* számít. Tudjuk, hogy az apostolok jó emberek voltak ugyan, de akkor még nem szentek, sőt sok gyengeség tapadt hozzájuk. Azonban a természet és élet viharában megedzett, egészséges, bátor, munkabíró, a természettől igen józan, tanulékony, okos elméjű, a gyakorlati életben pedig az emberek közötti forgolódásra képes, s mint halászok portékájukat a vásáron ügyesen, fürgén,

rábeszélően kínálni és eladni tudó férfiak voltak. Hozzá szegénysorsban éltek. Azért képesek voltak nagy lelki szabadságra, bátor szókimondásra és függetlenségre szert tenni.

A számító ész ezzel szemben a vállalkozások megindításakor inkább a társadalmi pozíciókban, hatalomban, gazdagságban levőkre szokott építeni. Szó sem fér hozzá, hogy ilyeneket is fel lehet használni. Az Úr is egynéhányat közülük kiválasztott: Nikodémust, Arimathiai Józsefet. De az Úr a súlyt nem ilyenekre helyezte. Miért? Be akarta bizonyítani, hogy ha majd felmagasztalják őt a keresztfán és megnyitják az ő oldalát, *látni fogják őt, akit általdöftek*: akkor mindeneket magához fog vonni, de *szeretetével* s nem hatalmi eszközökkel, amint hogy az ő országa is, nem szuronyokon fog fölépülni és fennmaradni, hanem az ő megnyitott Szíve szeretetével. Nála tehát minden a szeretetből indult ki s a szeretet rendezte be egész életét a legapróbb részletig. Aki megérti, hogy az Isten szeretet, az megérti Őt is s az ő egész életét is.

Jézus Szíve szeretete a kulcs, az Úr Jézus élete és céljai megértéséhez.

Válasz a nagy és sok miéltre

„*Boldog az, aki bennem meg nem botránkozik*”! – mondá az Úr. Hát hogyan, benne még lehet meg is botránkozni? Mindazok, akik be nem tudnak hatolni az ő Szíve szeretetének szentélyébe, azok bizony könnyen megbotránkozhatnak őbenne. De azok, akik tudnak hinni az ő Szíve szeretetében, nem botránkoznak meg soha, azok boldogok. Azoknak az Úr minden, még oly komoly és kemény tanítása és követelése is a szeretet által vonzóvá, kedvessé, szeretetreméltóvá, sőt gyönyörűségessé válik, amint ő mondja: „*az én terhem könnyű és az én igám gyönyörűség.*” Még az ő rettenetes szenvedése és kereszthalála borzalmi is Szíve szeretetének aranyos sugaraiban szépséges színváltozást kapnak, átszellemülnek, megdicsőülnek, megigézően bájos meghatottságra indítanak és követésére szinte elragadnak. Ő hogy szeretett minket, hogy meghalt értünk! Hogyne szeretnők viszont őt! Megyünk vele börtönbe és halálba! – amint az apostolok, a vértanúk, a szentek s a többi kiváló testvéreink mondták és meg is tették.

Minden miértnek oka az ő Szíve

Nem, nem lehet az Urat semmiféle erővel megmérni, sem megérteni, hanem csak az ő Szíve végtelen szeretetével! Ha kérdelem és érteni akarom, hogy ugyan miért alázta meg magát oly hihetetlenül mélyre, miért volt szinte egyéniségének megsemmisüléséig engedelmes, miért volt oly szótlánul türelmes, miért viselte el a rágalmakat, az igaztalan üldözéseket, áldozta föl becsületét, miért tűrte el a rettentő és rémületes testi és lelki szenvedéseket s a végén még a kereszthalál gyalázatosságát és csúfságát is? Hiába válaszolom: mert a szigorú jog és az igazság szerint kellett minket megváltania. Ezzel nem adom meg a kielégítő választ. Miért? Mert a hitből tudom, hogyha ezerszerte gonoszabb lett volna is az emberiség, a jog és az igazság szerint annyi mindent mégsem kellett volna megcselekednie és elviselnie! Hát miért pazarolt el így reánk mindent? Csakis és egyedül azért, mert – amint az Úr Szívét ismerő Szent Pál írja, – „*szeretett engem és átadta önmagát értem.*” Az ő élete és cselekedetei egészének és minden részletének mérlegelésénél döntött az ő szeplőtlen, önzetlen szeretete irántunk és annak határt nem ismerő nagysága. Az ő istenemberi szeretetével mintegy szenzációt készített nekünk és mintegy nonplusultrázott, hogy meggyőzze a mi kemény szívünket és hogy higgyünk az ő szeretetének. (Szent János levele.)

Igen, az Istenember az ő szinte kimerült szeretetével a mi szívünkbe bele akarta vésni, hogy amint *neki mindene volt a főparancs és mindenét odaadta a szeretetért, úgy legyen nekünk is mindenünk a főparancs, a szeretet és mindenünket adjuk oda a szeretetért!*

Világosan következnek

Hej, ha a mi szívünk szeme felvilágosodott volna és felérne tekintetünk az ő Szívéig, akkor megértenők az ő elrejtett 30 éves és 3 éves nyilvános életét s annak minden módserét, meg is szeretnők őt, szent rajongással és vakon követnők is őt! Hiszem, hogy sok mindent megváltoztatnánk egyéni életünkben csakúgy, mint apostoli működésünkben is; mert belátnók, hogy cselekedeteink elütnek az ő Szíve szeretetének példájától s inkább „sunt magni gressus extra viam non in via, quae ducit ad Jesum”, nagy lépések az úton kívül, ó nem azon az úton, amely Jézushoz vezet (Szent Ágoston ismert gondolata).

Íme, mily központi jelentőséggel bír a szentséges Szív kultusza az Úr Jézus teljes és történelmi életének belső megismerésére, kihatással a mi egyéni és apostoli életünk berendezkedésére és tökéletesedésére is.

5. Más ájtatosságok csak utak Jézushoz

5. Ha a keresztény lelkiéletnek középpontjában Jézus Krisztusnak, az egész és történelmi Jézus Krisztusnak kell állania, ha ezen életét külsőleg és bensőleg mintegy gyűjtőpontjában egyesíti az ő istenemberi szentséges Szíve: akkor világos az is, hogy minden egyéb ájtatosság, még az Isten tisztelete után rangban első helyen következő Mária-tisztelet is csak út, eszköz lehet Jézus Krisztushoz az ő élete kulcsához, a Jézus Szíve tisztelethez. Ezen igazságot ősidőktől fogva az egyház ama jelszóval fejezi ki: „*Per Mariam ad Jesum, Mária által Jézushoz!*” Ez a tény legkevésbé sem kisebbíti a többi ájtatosságok igaz értékét, semmiképp sem mondja ki, hogy azok fölöslegesek, nem hasznosak, sőt nem volnának szükségesek is. Amint a cél eléréséhez az utak, az eszközök szükségesek, úgy kellene a Jézus Szíve ájtatosságért, a Jézushoz való eljutásért más ájtatosságok is.

Maga a Gondviselés rendelte el, hogy az Úr Jézushoz közel álló személyek tiszteletben részesüljenek. Törvény az, hogy akiket Isten megtisztel, azokat az emberek is tiszteljék meg Istenért. A gyakorlati élet is mutatja, hogy helyes felfogással és beállítással a különböző ájtatosságok a Jézus Szíve kultusszal szép összhangba hozhatók. Egyik a másikat kiegészíti, táplálja és erősíti, s az embereket segítik az Úr Jézushoz, amint azt az Egyház is teszi az ő liturgiájában. Csak mi szegény emberek ne legyünk elfogultak, féltékenyek, szenvedelmesek s alanyi értékelésünkkel ne forgassuk fel a dolgok tárgyi és istenakarta rendjét.

Hála legyen Istennek, hogy a régi idők elmúltak! Most már látjuk, hogy a legkülönbözőbb egyesületekben, a világi papok és szerzetesek templomaiban szinte versenyre kelve törekednek Jézus Szíve tiszteletében buzgólni. E sorok írója csakis azt célozza, hogy még jobban összefogva, hogyan lehetne még öntudatosabbá tenni a Jézus Szíve tiszteletet, hogyan lehetne mindazt megvalósítani, amiket ezen tiszteletnek hivatása szerint még el kell érnie, nevezetesen *hogyan mentse az meg a jelenkor emberiségét a végpusztulásból, hogyan békítse ki egymással a nemzeteket, hogyan térítsen vissza Jézushoz nagy tömegeket és hogyan segítse megoldani a szociális feszültségeket.* Ezen törekvésben, hiszem, hogy minden Jézus Szíve tisztelő velem egyetért s akarja, hogy jöjjön el közénk mihamarabb Jézus szentséges Szíve országa!

6. A nagy kegyelmek, ígérek

6. A Jézus Szíve tisztelet középpontiságát és kiválóságát egyéb ájtatosságok felett az is bizonyítani látszik, hogy az Úr az ő Szíve tisztelőit oly kiváló kegyelmi ajándékokkal halmozza el, az úgynevezett „*ígérekkel*”, mint amilyenek szerény tudomásom szerint egyéb ájtatosságoknál nincsenek.

Általában ígéri az Úr, hogy „sem véget, sem határt nem szab kegyelmeinek”, hogy „bőségesen és pazarul árasztja” el mindazokat, akik az ő Szívét tisztelik. Ismeretesekek a részleges ígéretek is s azok között a jeles „Nagyígéret”. S hogy az Úr mily hiven teljesíti ígéréteit, azt világszerte megvallják a hívek. Nem csalódnak. Nem túlzás az az állítás, hogy aki a *legtöbb égi* és földi ajándékot a *legbiztosabban* és a *legrövidebb* időn belül akarja megszerezni, az csak tisztelje buzgón az Úr Szívét. A jelenkor szinte kétségbeejtő viszonyai között, mily vigasztalás ez a híveknek, de főleg a lelkipásztoroknak, akiknek külön megígérte az Úr, hogy még a *legmegrögzöttebb bűnösöket* is megtéríthetik, ha maguk az ő szent Szívét kiváló módon tisztelik.

Jézus Szíve a bűnösöké

Hangsúlyozva ki kell emelni, hogy nem helyesen fogják fel mindazok a Jézus Szíve kultuszt, akik úgy vélekednek, hogy azt csak a lelkiéletben már előre haladott híveknek kell hirdetni s általuk gyakoroltatni. Ez nem áll. Az Úr számtalanszor kijelentette Alacoque Szent Margitnak, hogy ő Szíve irgalmának végtelen kincseit éppen azért nyilatkoztatta ki, hogy „*a bűnösöket visszavonja a kárhozát útjáról, ahová a gonosz lélek seregestől hajtja őket*”. „*Ki akarja szabadítani őket a sátán hatalmából. Ezt a hatalmat le akarja rontani azért, hogy szeretete uralmának édes szabadságára vezesse az embereket.*” (Vie et oeuvres II. 567. III. kiadás.)

Ez természetes dolognak is látszik, mert hisz az Úr Szíve az *irgalmas samaritánus Szíve*, a *jó Pásztor Szíve*, a *tékozló fiú atyjának Szíve*, aki kinyilatkoztatta, hogy nem az igazakért jött, hanem a bűnösökért. Ennek a Szívnek végtelen irgalmában, hatalmában és hűségében bízunk tehát és bátran hirdessük ezt az ájtatosságot éppen a *legnagyobb bűnösöknek!* Vigyük éppen a *legbűnösebb családokba* az ő képét! *Ha a legbűnösebb családban csak egy igaz is van*, aki óhajtja a család felajánlását s a többi csak megtűri azt, ajánljuk fel a családot s meglátjuk, hogy Zacheus családjának csodája fog előbb-utóbb abban megisméltődni! E sorok írója azt számtalanszor tapasztalta.

Vigyük hát az Úr Szívének irgalmas forrását éppen azokhoz, akikhez ő a legjobban kívánczik!

Gondolom, hogy sikerült bebizonyítanom azt az állítást, hogy a Jézus Szíve ájtatosság minden más ájtatosság felett áll, minden más ájtatosság célja, azért *központi* ájtatosság is.

7. Jézus Szíve kultusz a nagy világmentő eszköz.

7. Hátra van még annak bizonyítása, hogy ezen ájtatosság a gondviselő Atyától adott azon eszköz, orvosság is, amelyben az Egyháznak és a társadalomnak *egyedüli reménye van, hogy a jelen kor bajaiból megszabaduljon s a fenyegető katasztrófákat kikerülhesse.*

Bármennyire szokatlannak és szinte vakmerőnek látszik is ez az állítás, mégis igaz. Már egyszerűen azért is, mert ha azt mondanók, hogy az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye csak egyedül az Úr Jézusban, akkor megszokott, közönséges és általánosan elfogadott hittételt emlegetnénk. Igaz? Ámde hallottuk, hogy az Úr Szíve kultusza *sajátos és teljes tárgya maga az Úr Jézus bévülről tekintve; maga az Úr Jézus az ő belső, etikai személyiségében szemlélve*, amit a Szentírás és a népek közfelfogása a *szív* szóban fejez ki. Ily értelemben tanít maga az Úr Jézus is, amikor mondja: „*Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok.*” (Mt 11,29)

A *másik* bölcséleti igazságra gondoljunk, hogy az ember természetének *alapszenvedelme*, amely minden működését indítja, fejleszti, betetőzi, és a belső embernek minden megmozdulása jó vagy rossz irányban ezen alapszenvedelmére vezethető vissza, – *az a szeretet*. A jó, – az isteni szeretet, szinte Istenné tesz, a rossz, – a földi pedig földiessé, állattá változtat át Isten megvetéséig (Szent Ágoston).

Ezzel függ össze, hogy az akarat, illetőleg a szeretet szenvedelme hat az értelemre is: „*Quod volumus, credimus libenter*”, – amit szeretünk, azt szívesen elhisszük; „*quidquid recipitur per modum recipientis recipitur*”, – mindent alanyiségünk állapota szerint fogunk fel. Ebből származik az a lelkiállapot is, hogy az ember eszével gondolkodik ugyan, de az akarat, a szeretet hatása alatt. Ésszel, meggyőződéssel nincs hitetlen vagy rossz ember, hanem csak a szív szenvedélyéből.

Aki tehát az embert alaposan akarja megváltoztatni, annak *belsejét, etikai belső valóját, annak alapszenvedelmét, a szeretetét, a szívét* kell átalakítania, megnevelnie.

Ezt a kérdést megvilágosítja a Szentírás tanítása.

„Monda az esztelen *szívében*: Nincs Isten! Romlottak és utálatosak lettek törekvéseikben, nincs ki jót cselekedjék, egyetlen egy sincs.” (Zsolt 13)

„Mert belülről, az *emberek szívéből* származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, fősvénységek, gonoszságok, álnokság, hamis bizonyosságok, szemtelenségek, gonosz szem, káromlások, kevélység, balgaság. Minden rosszak belülről származnak, s ezek azok, mik megfertőztetik az embert.” (Mt 15,1–9; Mk 7,1–13)

Szent Pál megjelöli a bajok gyökerét, kiindulását, jelezve az apostaziáig, a hitehagyásig és Isten megvetésig való kifejlődését is.

„Mert akik gazdagok **akarnak** lenni, kísértésbe esnek, az ördög *kelepcéjébe*, sok haszontalan és káros kívánságba, melyek pusztulásba s romlásba döntik az embert.”

„**Minden bajnak gyökere** ugyanis a **kapzsiság**: ahhoz szegődve jónéhányan **eltévelyedtek a hittől** és sok gyötrelembe verték magokat.” (1Tim 6,9–11)

Micsoda kor- és kórkép van ebben a tanításban! Micsoda lélektani elemzése a szív, a szeretet eltévelyedésének!

Mindebből vaslogikával következik, hogy a Jézus Szíve kultusz úgy hittani, mint bölcséleti nézőpontból nemcsak helyes, de *egyedül* helyes módszerrel nyúl az ember alapos és gyökeres reformjához, megjavításához, megneveléséhez.

A jelenkor baját, alap- és gyöker-baját tekintve pedig *különlegesen* is igaz és helyes ez a módszer.

A kor baja ugyanis – sok gazdag és szegény katolikust sem véve ki – a *bűnös önző szeretet uralma*. A szeretetlenség a kegyetlenségig. Az osztályharc, a szociális problémák, a tulajdonjog túlkapásainak mérges forrása a *bűnösen önző, a kegyetlen szívben van*. Még a tömeghitetlenségé is az imént idézett szentírási és szentpáli tanítás szerint az önző szívből ered. Hogy most már a szegények is hitetlenek, annak egyik lélektani oka bizonyára az, hogy látják a gazdagok, a katolikus hívő gazdagok szeretetlenségét is. Borzasztó és rémületes hallani is, hogy a gazdagok inkább elégetik, tengerbe dobják a föld javait, semmint odaadnák a nyomorgóknak. A szovjet rég megbukott volna, ha a kegyetlen nyugati gazdagok nem szállítanának nekik. Mily feneketlen vakság, hogy elpusztítóikat táplálják!

A legszükségesebb tehát az, amit Szent Pál tanít, hogy „*legyen a szíveknek felvilágosodott szemök*.” A felvilágosodott szeme pedig a szívnek a *szeretet, az irgalom*, amely meglátja a nyomort és részvétellel van iránta.

Lehetetlenség be nem látni, hogy a Jézus Szíve kultusz természetéből folyik a jelenkor alapbajából való meggyógyítása és megmentése. Ugyanazon természete emeli őt ki valamennyi más ájtatosság fölé s teszi központivá is.

Ez az oka annak, hogy az utolsó öt pápa egybehangzóan hirdeti az Egyházban: „*Terjesszék mindenfelé Jézus szentséges Szíve tiszteletét; ez lesz a világ megmentése! Az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül Jézus szentséges Szívében. Ez fog minden bajt meggyógyítani.*”³

³ Lásd P. Bíró munkáját: E jelben győzni fogsz. Kapható a Kordában, Budapest.

Azért kiáltatja az egész világnak az Úr Jézus Alacoque Szent Margit által: „És kimondta, hogy ez az ájtatosság szeretetének mintegy utolsó erőfeszítése, mellyel a szeretettől sugallt Megváltásnak ezen utolsó századaiban kedvezni akar az embereknek, hogy **őket kiszabadítsa a sátán hatalmából. Ezt a hatalmat le akarja rontani azért, hogy szeretete uralmának édes szabadságára vezesse az embereket.** Szeretétét vissza akarja állítani mindazokban, akik az ájtatosságot gyakorolják.” [Vie et oeuvres II. kötet 567. III.)

Összegezés, végső következtetések

Mi a baj? – A sátán hatalmába kerültek az emberek a nagy bűnös önzés, a szeretetlenség által.

Mit akar az Úr Szíve? – Ezt a hatalmat le akarja rontani.

Mivel? – Szeretete uralomrajutásával.

Mi célra? – Hogy szeretete uralmával édesen szabadabbá tegye az embereket.

Mi az eszköz? – Jézus Szíve tisztelete.

Világosan beszélt; megmondott mindent az Úr.

Tehát tegyünk, cselekedjünk!

Mindebből *öt* dolog szükségképpen világos.

1. Isten akarja, hogy a jelen nemzedék meggyógyuljon és a katasztrófát kikerülje. Ez így van!

2. Isten a végső, az utolsó mentő eszközt a jelen bajokból szent Fia Szíve tiszteletében adta meg. Ez a dolog természetéből világos és igaz, úgyszintén a pápák tanításából és Szent Margit kinyilatkoztatásából.

3. Tehát a Jézus Szíve kultuszban van az Egyháznak és társadalomnak egyetlen reménye a jelen fenyegető nagy bajokból való kiszabadítására. Ez is így van!

4. A Jézus Szíve kultuszt – bízva az isteni ígéretekben és rendkívüli kegyelmek folyósításának bőségében – hirdessük és terjesszük éppen a bűnösök között, mert ezt akarja az Úr és ehhez pazarul osztja kegyelmeit. Ez is világos!

5. A végső következtetés az, hogy a Jézus Szíve kultuszt *nem lehet, nem szabad mint egyszerű ájtatosságot tekinteni és kezelni*, hanem valamennyi felett elsőnek és **világmentő eszköznek** kell meghirdetni.

Általános vér- és tűzőzön veszélye fenyeget. Ez nemcsak világos, de bőrünkön már érezni is kezdjük! A mentő bárka pedig Jézus Szíve és az ő tisztelete.

Legyünk Noék, – építsük ezt a bárkát és tereljük az embereket abba!

A bárkaépítés egyik módja, hogy az összes egyesületek szorgalmazzák a nagy és átfogó gondolatok beállításával a Jézus Szíve tiszteletet.

A másik módja, hogy csatlakozzunk a nagy, az egész világot átölelő **Jézus Szíve Szövetséghez**, melynek kifejezett célja a Jézus Szíve tisztelet. Ebben helyet talál az egész család: a férfiak (Férfiliga) a nők és az ifjúság, de a gyermekek is (Szívgyárda). Benne megtaláljuk az életet megszentelő Jézus Szíve tisztelet könnyű, gyakorlati módját.

Legyen tehát „*szívünknek felvilágosodott szeme*”, hogy lássunk, értsünk és dolgozzunk, amíg nem késő!